

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA NR. 189
din 22.03.2017

Dosar nr.: 606/2016

Petiția nr.: 5509/11.09.2016

Petenți: -

Reclamat: Inspectoratul Județean de Poliție Constanța

Obiect: petentul se consideră discriminat în raporturile de serviciu

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele și domiciliul petentului

I.1.1.

I.2. Numele și sediul reclamatului

I.2.1. Inspectoratul Județean de Poliție Constanța,

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Petentul a fost selecționat în anul 2013 pentru a participa la misiunea EULEX Kosovo sub egida Comisiei Europene, raporturile de serviciu cu IPJ Constanța fiind suspendate pe durata misiunii. În cursul lunii iunie 2015 conducerea IPJ l-a informat pe petent că nu este de acord cu continuarea participării sale în misiunea respectivă, hotărându-se reîncadrarea petentului pe vechea poziție deținută la IPJ iar în cursul lunii august s-a procedat la cercetarea disciplinară a petentului. Ofițerul de cercetare a clasat cercetarea disciplinară iar în 14.09.2016 petentul a fost informat că s-a demarat o altă cercetare disciplinară.

III. Procedura de citare

3.1. În temeiul art. 20, alin. 4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura legală de citare a părților.

3.2. Părțile au fost citate pentru data de 11.10.2016 la sediul CNCD.

3.3. La termen au lipsit părțile

3.4. Partea reclamată a formulat un punct de vedere, comunicat petentului.

3.5. Petentul a formulat concluzii scrise.

3.6. Procedura legal îndeplinită.

IV. Susținerile părților

Sușținerile petentului

4.1.1. Petentul arată faptul că este angajat al Ministerului de Interne, având în prezent gradul de inspector principal de poliție.

4.1.2. Petentul a fost selecționat în anul 2013 pentru a participa la misiunea EULEX Kosovo sub egida Comisiei Europene, raporturile de serviciu cu IPJ Constanța fiind suspendate pe durata misiunii.

4.1.3. În cursul lunii iunie 2015 conducerea IPJ I-a informat pe petent că nu este de acord cu continuarea participării sale în misiunea respectivă, hotărându-se reîncadrarea petentului pe vechea poziție deținută la IPJ. Petentul a contestat în instanță decizia respectivă apreciind-o ca fiind abuzivă și netemeinică. Conducerea IPJ Constanța a motivat faptul că unitatea la care activa petentul se confrunta cu o lipsă acută de personal, situația operativă foarte încărcată fiind nevoie de prezența petentului. Petentul a constatat faptul că situația operativă nu era atât de încărcată cum pretindea reclamata iar cu privire la personalul insuficient, petentul a aflat că unui coleg i-a fost aprobată mutarea fără a fi adusă o altă persoană în schimb.

4.1.4. În luna august 2015 s-a dispus cercetarea disciplinară a petentului pentru nerespectarea dispoziției respective, deși partea reclamată era la curent cu faptul că petentul contestase în instanță dispoziția respectivă. Cercetarea disciplinară a fost clasată de către ofițerul de cercetare întrucât nu a constatat săvârșirea vreunei abateri disciplinare săvârșită de către petent.

4.1.5. La data de 01.08.2016 un alt ofițer de poliție s-a mutat din cadrul unității, lăsând poziția vacantă, fiind necesară întoarcerea petentului din misiune pentru a acoperi această poziție vacantă. Petentul arată faptul că, pentru respectivi ofițeri a fost posibilă aprobarea mutării, impunându-i petentului să renunțe la poziția în misiunea internațională, pentru a soluționa problemele de personal, pe care le aprobase în prealabil.

4.1.6. Petentul se consideră hărțuit prin demararea unei noi cercetări disciplinare, în condițiile în care cea demarată în anul 2015 fusese clasată de curând

4.1.7. Petentul mai arată faptul că este singurul ofițer, din cadrul IPJ Constanța, care are raporturile suspendate pentru participarea la o misiune internațională în condițiile în care instituția are 1500 de cadre

4.1.8. Petentul mai arată faptul că a înaintat conducerii IPJ o serie de documente întocmite de către conducerea EULEX Kosovo și de către Misiunea diplomatică a României în Kosovo din care reiese faptul că activitatea petentului se bucură de apreciere fiind considerată esențială în implementarea mandatului misiunii.

4.1.9. Prin concluziile scrise, petentul arată faptul că este nevoit să vină în mod constant din Kosovo în România pentru a se pune la dispoziția organelor care efectuează cercetarea.

4.1.10. Petentul roagă să se ia act de atitudinea reclamatei și de faptul că a au fost prezentate informații trunchiate, compartimentul de resurse umane fiind în măsură să edifice Colegiul cu privire la situația reală.

4.1.11. Cu privire la situația operativă din cadrul Secției 5 Politie in cursul anului 2015, situație ce a stat la baza deciziei de a dispune reîncadrarea petentului, se arată faptul că in primul paragraf al notei, ca in primele 5 luni ale anului 2015 se constata o creștere a infracționalității stradale sesizate, fără a fi furnizate cifre, fără a se menționa in raport cu ce perioadă s-a înregistrat aceasta creștere. Al doilea paragraf al notei, precizează ca infracțiunile sesizate (fiind precizate cifre reflectând situația operativa) se mențin la același nivel. Se constată o menținere a infracțiunilor sesizate.

4.1.12. Petentul reiterează faptul că este singurul polițist din cadrul IPJ Constanța care are raporturile de muncă suspendate pentru a participa la o misiune internațională

4.1.13. Petentul mai arată faptul că a atacat în instanță decizia de reîncadrare, Curtea de Apel Constanța constatând legitimitatea suspendării raporturilor sale de serviciu și permițându-i petentului să își continue activitatea în cadrul EULEX Kosovo. Instanța a dovedit că refuzul neargumentat de a răspunde unei solicitări legale, folosirea unor documente de genul Notei de fundamentare pentru a argumenta acest refuz și atitudinea de superioritate manifestată față de subordonați nu sunt demne de o instituție în România prezenta, o instituție ce ar trebui să fie garantul respectării drepturilor și libertăților cetățenești

4.1.14. În ciuda faptului că instanța a dispus anularea deciziei IPJ Constanta de reîncadrare și această decizie a instanței este cunoscută IPJ Constanta, în ciuda faptului că am fost cercetat disciplinar pentru presupusele abateri disciplinare și cercetarea disciplinară inițiată în anul 2015 a fost clasată, conducerea IPJ Constanta a dispus în data de 22.08.2016 o nouă cercetare disciplinară (nr. 15876), pentru aceleași presupuse abateri disciplinare. Faptul că aduc la cunoștința membrilor Colegiului Director al CNCD acest lung sir de abuzuri și discriminări nu se califică din punctul meu de vedere drept „prematură lamentare”.

Susținerile părții reclamate

4.2.1. Prin punctul de vedere formulat, partea reclamată apreciază că solicitarea petentului nu are fundament legal.

4.2.2. **In fapt**, petentul se consideră discriminat prin aceea că, „motivarea folosită de conducerea IPJ Constanța pentru a argumenta necesitatea reîncadrării și anume că se confrunta cu o lipsă de personal, situație operativă încărcată etc.” ar fi nereală. Așa-zisa discriminare mai este motivată prin aceea că, în aceeași perioadă, un alt coleg de la secția de poliție unde acesta fusese numit, ar fi fost mutat într-o altă unitate la cerere.

4.2.3. Față de motivele de drept și de fapt invocate de către petent se precizează următoarele: În perioada iunie - august 2015 (perioada reclamată de petent în care ar fi avut loc așa-zisa discriminare) la nivelul IPJ Constanța nu s-a efectuat nicio mutare la cerere a vreunui ofițer în altă unitate conform evidentelor IPJ Constanța Serviciul Resurse Umane, solicitând să se constate că situația de fapt prezentată de petent și în raport de care își argumentează „discriminarea” este nereală.

4.2.4. În ceea ce privește susținerea acestuia conform căreia situația operativă a Secției 5 Poliție Constanța nu ar fi fost „așa de încărcată” cum afirmă comanda IPJ Constanța, vă trimitem alăturat, în dovedire, raportul cu nr.405837/19.06.2015 întocmit de șeful Secției 5 Poliție Constanța prin se dovedește situația contrară aspectelor pe care le reclamă petentul. Tot cu rea credință, petentul susține că „este pedepsit de conducerea IPJ Constanța” fiind singurul polițist care desfășoară o misiune internațională. Se precizează că susținerea nu este reală. În mod evident, nu este singurul polițist din cadrul IPJ Constanța care desfășoară o misiune internațională. În conformitate cu cadrul legal în vigoare la acel moment, aprobarea solicitării suspendării raporturilor de serviciu la cerere ale polițiștilor pentru a desfășura misiuni internaționale (a se vedea O MAI 298/2011 în vigoare la acea dată), era strict apanajul șefului de unitate. Măsura dispusă de șeful IPJ Constanța în sensul înmării acestuia la

Secția 5 Poliție a avut loc în urma unei analize minuțioase a situației operative, astfel cum se poate observa din înscrisul atașat prezentei.

4.2.5. Pe cale de consecință, se solicită respingerea petiției ca fiind nefondată .

4.2.6. În ceea ce privește cercetarea disciplinară despre care acesta face vorbire, se arată faptul că petentul are deschisă calea accesului în justiție, de care poate utiliza în situația în care va fi nemulțumit de soluția adoptată. La acest moment se apreciază ca prematură lamentarea petentului cu privire la o cercetare care nu a fost încă finalizată.

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. Prin petiția formulată și trimisă spre soluționare Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării acesta este sesizat cu privire la săvârșirea unei potențiale fapte de discriminare în reîncadrării petentului și trimiterea sa în cadrul comisiei de disciplină, cu toate că instanța de judecată a constatat legitimitatea suspendării raporturilor serviciu, permițându-i petentului să își continue activitatea în cadrul EULEX Kosovo

5.2. *Ordonanța de Guvern nr. 137/2000 privind combaterea și sancționarea tuturor formelor de discriminare*, cu modificările ulterioare (în continuare **O.G. nr. 137/2000**), la art. 2 alin. 1 prevede: *„Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.”*

5.3. Astfel se poate considera discriminare

- o diferențiere
- bazată pe un criteriu
- care atinge un drept.

5.4. În conformitate cu jurisprudența CEDO în domeniu, diferența de tratament devine discriminare atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă *„trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă”*. CEDO a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate (ex.: **Fredin împotriva Suediei**, 18 februarie 1991; **Hoffman împotriva Austriei**, 23 iunie 1993, **Spadea și Scalabrino împotriva Italiei**, 28 septembrie 1995, **Stubbings și alții împotriva Regatului Unit**, 22 octombrie 1996).

5.5. Analiza diferențierii se realizează prin compararea a două situații (art. 1 alin. 3 al **O.G. nr. 137/2000**: *„exercitarea drepturilor enunțate în cuprinsul prezentului articol privește persoanele aflate în situații comparabile”*).

5.6. Fapta de discriminare este determinată de existența unui criteriu, iar între acest criteriu și faptele imputate reclamațiilor trebuie să existe un raport de cauzalitate. Petentul a invocat drept criteriu participarea sa la o misiune internațională, fiind singurul din cadrul unității reclamate care participă la o astfel de misiune. Partea reclamată nu a întors sarcina probei, arătând că susținerea nu este reală, fără a sprijini această afirmație. Ar fi fost suficient să se arate câte cadre participă la misiuni internaționale. Pe de altă parte petentul s-a adresat instanței de judecată, Curtea de apel Constanța anulând actul administrativ 2898CT/23.06.2015. Împărțirea sarcinii probei este un

principiu aplicat ferm în domeniul discriminării de Curtea Europeană de Justiție (ex.: Vasiliki Nikoloudi împotriva Organismos Tilepikoinonion Ellados AE, 10 martie 2005, Regina împotriva Secretary of State for Employment, ex parte Nicole Seymour-Smith și Laura Perez, 9 februarie 1999, B. F. Cadman împotriva Health & Safety Executive, 3 octombrie 2006, Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding împotriva Firma Feryn NV, 10 iulie 2008, Jämställdhetsombudsmannen împotriva Örebro läns landsting, 30 martie 2000). Acest principiu este aplicat și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului: „în această materie [a discriminării] se aplică inversarea sarcinii probei, astfel dacă un aplicant arată existența unui tratament diferențiat, Guvernul are obligația de a demonstra că această diferențiere de tratament este justificat obiectiv” (D.H. și alții împotriva Cehiei, 13 noiembrie 2007, Sampanis și alții împotriva Greciei, 5 iunie 2008); „privind existența elementelor susceptibile de a constitui probe pentru a transfera sarcina probei către stat, nu există impedimente procedurale în a admite probe sau formule predefinite aplicabile în aprecierea acestora; o astfel de concluzie este sprijinită de evaluarea liberă a probelor, inclusiv un astfel de raționament decurge din faptele și observațiile părților contractante; probele pot decurge din coexistența a unor indicii ori prezumții suficient de puternice, precise și concordante; în plus, nivelul convingerii necesare pentru a ajunge la o concluzie particulară și, referitor la acesta, privind distribuirea sarcinii probei este legat intrinsec de specificitatea faptelor, natura susținerilor și dreptului invocat” (D.H. și alții împotriva Cehiei, 13 noiembrie 2007, Sampanis și alții împotriva Greciei, 5 iunie 2008).

5.7. Potentul arată că a fost aprobată mutarea altor doi colegi, însă în cazul său a fost invocată lipsa de personal, impunându-i să renunțe la poziția obținută în misiunea internațională. De altfel, deși potentul atacase în instanță decizia de reîncadrare, fără a aștepta soluționarea recursului partea reclamată a demarat o nouă procedură disciplinară. Nu se poate vorbi despre prematuritate, potentul fiind trimis și anterior în fața comisiei de disciplină pentru săvârșirea aceleiași fapte.

5.8. Potrivit art. 7 lit. a, din O.G.137/2000, republicată, constituie contravenție, conform prezentei ordonanțe, discriminarea unei persoane pentru motivul că aparține unei anumite rase, naționalități, etniei, religii, categorii sociale sau unei categorii defavorizate, respectiv din cauza convingerilor, vârstei, sexului sau orientării sexuale a acesteia, într-un raport de muncă și protecție socială, cu excepția cazurilor prevăzute de lege, manifestată în următoarele domenii: a) încheierea, suspendarea, modificarea sau încetarea raportului de muncă, în cazul potentului fiind dispusă reîncadrarea sa.

5.9. Cu privire la sancționarea faptelor de discriminare, Colegiul director are în vedere prevederile directivelor Uniunii Europene în domeniu, care solicită statelor membre Uniunii Europene aplicarea de sancțiuni efective, proporționale și descurajante. Proporționalitatea se poate asigura prin acordarea graduală a amenzii, în funcție de gravitatea faptei, între limitele stabilite de lege.

5.10. Având în vedere motivele expuse mai sus, Colegiul director constată că se întrunesc cumulativ elementele constitutive ale unei fapte de discriminare prevăzute de art. 2 alin. 1 și art. 7 lit. a) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Constatarea existenței unui tratament diferențiat, discriminatoriu potrivit art. 2 alin. 1, art. 7 lit. a) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată;

2. Sancționarea Inspectoratului de Poliție Județean Constanța, prin reprezentant legal, cu avertisment, pentru faptele prevăzute art. 2 alin. 1, art. 7 lit. a) al O.G. 137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată;

3. O copie a prezentei hotărâri se va comunica părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii – Nu este cazul

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință:

BERTZI THEODORA – Membru

DINCĂ ILIE – Membru

GHEORGHIU LUMINIȚA – Membru

HALLER ISTVÁN – Membru

JURA CRISTIAN – Membru

LAZĂR MARIA – Membru

POPA CLAUDIA SORINA – Membru

Data redactării: 11.04.2017
M/R – T.B./R.B.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.